ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΙΧΟΥ #2

ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΦΜΣ

1. ΕΙΝΑΙ ΑΟΡΑΤΕΣ.. Η ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΙΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ..

…εκείνες που καθαρίζουν τα πατώματα, τους μπιντέδες, τα έδρανα στα αμφιθέατρα. Εκείνες που βιώνουν την τρομοκρατία της επισφαλούς εργασίας από πρώτο χέρι. Οι καθαρίστριες στην Φιλοσοφική και στη Σχολή θετικών επιστημών δεν είναι η εξαίρεση. Το καθεστώς των εργολαβιών που τους έχει επιβληθεί επιτάσσει: άγχος και μόνιμη ανασφάλεια. «Θα ανανεωθούν οι συμβάσεις;» , «θα συνεχίζω να δουλεύω;» , «και με τι όρους;». Και γίνεται πιο έντονη κάθε φορά που επικηρύσσεται διαγωνισμός για την υπηρεσία καθαρισμού. Κάθε φορά που το πανεπιστήμιο προκειμένου να καλύψει πάγιες ανάγκες του, συνάπτει συμβάσεις με εργολαβικές εταιρίες. Τι θα πει αυτό; ότι αφενός συνάπτονται σχέσεις ανάμεσα στο πανεπιστήμιο και την εργολαβική εταιρία και αφετέρου ανάμεσα στην εργολαβική εταιρία και τους εργαζομένους, πράγμα που σημαίνει ότι εργοδότης των καθαριστριών είναι η εταιρία και όχι το πανεπιστήμιο. Έτσι οι εργολάβοι κατέχοντας εξ ολοκλήρου τα διευθυντικά δικαιώματα μπορούν ανενόχλητοι να ικανοποιήσουν την λαιμαργία τους. Εκβιασμοί, «λευκές συμβάσεις», διπλές βάρδιες και υπερωρίες απλήρωτες, αλλαγή των ωραρίων ώστε να χάνουν ένσημα.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, οι αλήτες θέλοντας να διατηρήσουν τα προνόμια τους απειλούν, τρομοκρατούν, τιμωρούν. Φιγούρες παραμονεύουν εδώ και κει παρατηρώντας εάν οι καθαρίστριες κάνουν καλά τη δουλειά τους, αν δεν λουφάζουν, αν ξεκουράζονται παραπάνω απ' ότι πρέπει, αν συνάπτουν φιλικές σχέσεις και πολιτικούς δεσμούς με φοιτητές. Και χίλια δυο αν ακόμη υπενθυμίζοντας κάθε φορά ότι πρέπει να σκάνε,

να κοιτάνε τη δουλίτσα τους σαν τις καλές νοικοκυρές, υπενθυμίζοντας κάθε φορά πως το βιτριόλι στο πρόσωπο της Κωνσταντίνας Κούνεβα είναι η απάντηση σε όποια και όποτε τολμήσει να αμφισβητήσει την παρούσα κατάσταση. Και όλα αυτά στους χώρους που κινούμαστε καθημερινά. Στους χώρους που πίνουμε τον φτηνό καφέ μας, παρακολουθούμε τα μαθήματα μας και μαθαίνουμε και 'μείς με τη σειρά μας να κοιτάμε τη πάρτη μας και τη δουλίτσα μας.

Όταν δουλεύουνε για δύο:

*Εργολάβοι προκειμένου να συμπληρώσουν τον απαραίτητο αριθμό ατόμων, παρουσιάζουν σε διαφορετικές θέσεις εργασίας τους ίδιους εργαζόμενους. Έτσι πολλές καθαρίστριες εργάζονται διπλή βάρδια. Χωρίς όμως να πληρώνονται: όταν θα γίνει έλεγχος στο πανεπιστήμιο, η εταιρεία θα μαζέψει τους εργαζομένους της από τα άλλα έργα για να δώσουν το παρών. Έτσι και θα την βγάλουν καθαρή και θα εισπράξουν τα χρήματα τα οποία όφειλαν να καταβάλλουν ως αμοιβή των εργαζομένων που παρουσίασαν, των καθαριστριών δηλαδή που δουλεύουν διπλή βάρδια.

2. Κρίση from below

Όσοι από εμάς δεν έχουμε ιδιοκτησία και επιχειρήσεις για να βγάζουμε λεφτά αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε, να πουλάμε την ενέργεια μας και τον χρόνο μας σε άλλους για να ζούμε. Η αμοιβή της εργασίας μας για τα αφεντικά λέγεται κόστος και για εμάς λέγεται μισθός. Τα αφεντικά πληρώνουν όσο το δυνατό λιγότερο για την εργασία αυτή. Η αμοιβή πρέπει να είναι πάντα πολύ μικρότερη από αυτό που παράγουμε, είτε είναι υλικό αγαθό είτε υπηρεσία. Η αξία όσων παράγονται από την εργασία μας πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερη από τους μισθούς συν τα όποια έξοδα των αφεντικών. Η διαφορά αυτή λέγεται κέρδος για τα αφεντικά και κλεμμένη υπεραξία για εμάς. Ο πλούτος που παράγουμε μετουσιώνεται σε κέρδος για τα αφεντικά μόνο όταν πουληθεί [ανταλλαχθεί δηλαδή με χρήμα], αλλιώς το κέρδος παραμένει θεωρητικό. Δηλαδή τα αφεντικά πλουτίζουν από την εργασία μας, μόνο όταν εμείς καταναλώνουμε αυτό που παράγουμε. Αν το αφεντικό δεν μπορεί να πουλήσει αυτό που παρήγαν οι εργάτες του, δεν μπορεί να μετατρέψει το κέρδος σε χρήματα. Αυτή η βασική λειτουργία του καπιταλισμού συνοψίζεται στην εξής αλυσίδα:

εκμετάλλευση εργασίας (δουλειά) - απόσπαση υπεραξίας - μετατροπή υπεραξίας σε χρήμα(κατανάλωση)

Οποιαδήποτε σοβαρή διαταραχή σ' αυτήν την αλυσίδα λέγεται κρίση. Και οξύνεται όσο μεγαλύτερη είναι η δυσκολία των αφεντικών να κερδίζουν συνεχώς περισσότερα.

Και ένας γρίφος συναδελφικός:

Αν 100 χιλιάδες εργάτες παράγουν κάθε μήνα υλικά αγαθά ή υπηρεσίες αξίας 5 εκατομμυρίων ευρώ αλλά πληρώνονται όλοι μαζί μόνο 3 εκατομμύρια ευρώ πως είναι δυνατόν να καταναλώσουν (αγοράσουν) αυτά που παρήγαγαν; Πως τα αφεντικά θα μετατρέψουν το κέρδος των 5 εκατομμυρίων σε χρήμα; Μακροπρόθεσμα αυτό είναι αδύνατο.

Η κρίση σε αντίθεση με αυτά που λέγονται δεν οφείλεται στην πλεονεξία κάποιων golden boys και σε λανθασμένους χειρισμούς. Είναι αναπόσπαστο κομμάτι του καπιταλιστικού συστήματος. Γεννιέται από τον καπιταλισμό και θα πεθάνει με αυτόν.

4. Από τη ζητιανιά στην γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση!

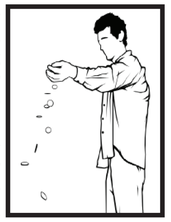

Το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο σφίγγει τη θηλιά στο λαιμό μας απειλώντας το παρόν και το μέλλον μας, ενώ το ελληνικό κράτος, επίσημα και με παρρησία, υπέγραψε την υποθήκη. Το επικοινωνιακό περιτύλιγμα για τη δήθεν αναγκαιότητα της προσφυγής και των μέτρων που τα ακολουθούν, καθώς και τα περί «εθνικής συστράτευσης», είναι μονάχα το φκιασίδι για να αποφύγουν τον γενικευμένο κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που επέρχεται. Η έτσι κι αλλιώς ελλιπής θεσμοθέτηση των εργατικών κατακτήσεων τερματίζεται επίσημα και η ασυδοσία των αφεντικών νομιμοποιείται και τυπικά. Άγρια λιτότητα στο λαό, ξεπούλημα των πλουτοπαραγωγικών πηγών του τόπου, εργασιακός μεσαίωνας και καθεστώς βαριάς καταστολής μας περιμένουν.

Τα προσωπεία έπεσαν! Η νέα κατάσταση που διαμορφώνεται δεν πλήττει μόνο την εργατική τάξη ή την φτωχή αγροτιά. Πρόκειται για κατά μέτωπο επίθεση σε ολόκληρη την κοινωνία. Ίσως μάλιστα η «μεσαία τάξη», να είναι αυτοί που πρώτοι θα χάσουν τα υποτιθέμενα προνόμιά τους.

Είναι ξεκάθαρο πως οι μόνοι ωφελημένοι θα είναι αυτοί που δημιούργησαν την κρίση, δηλαδή το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο, στο οποίο θα περάσουν όλα τα δημόσια αγαθά και οι υπηρεσίες που θα έπρεπε να ανήκουν σε όλους μας.

Το ξεπούλημα των συνδικάτων και της «ηγεσίας» του εργατικού κινήματος, που αντί να προετοιμάζει τους εργάτες για την κατάληψη των χώρων παραγωγής και την διεύθυνσή τους από τους ίδιους τους πνευματικούς και χειρώνακτες εργαζόμενους, αναδεικνύοντας την αρχή της υποδιεύθυνσης σαν την μόνη λύση για την περιφρούρηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ξεπουλά τα όνειρα μιας ολόκληρης κοινωνίας στο περιθώριο της ζητιανιάς και της συνδιαλλαγής.

Η οικονομική κρίση δεν υπάρχει εξαιτίας μας, εξαιτίας μας όμως υπάρχουν δεκάδες κατειλημμένα εργοστάσια, στην Αργεντινή, στην Γερμανία, στο Μεξικό που δουλεύουν χωρίς ιδιοκτήτες και διευθυντές, με μόνη αρχή την αλληλεγγύη και μόνο γνώμονα το συλλογικό καλό. Εξαιτίας μας υπάρχουν επιτροπές γειτονιάς που φέρνουν τους κάτοικους κοντά τον ένα με τον άλλο χωρίς «πολιτικούς» εκπροσώπους και κοινοβουλευτικά ερπετά.

Οι λαοί δεν χρωστούν σε κανέναν. Η ζωή και η ελευθερία μας δεν υποθηκεύονται, δεν ξεπουλιούνται!

Η εξέγερση ξεσπά πάντα σε μία στιγμή, χρέος μας είναι να την μετατρέψουμε σε επανάσταση!

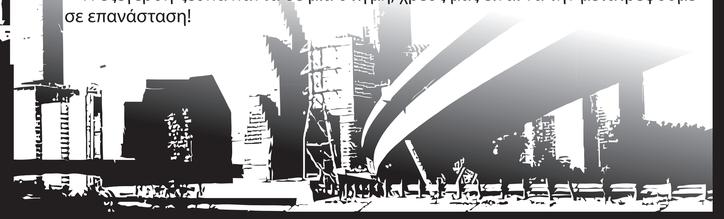

Μήπως να ξαναεφεύρουμε την Επανάσταση;

3. Πίσω κανίβαλοι. Οι μετανάστες εργάτες είναι αδέλφια μας και μαζί θα αγωνιστούμε.

Το Σάββατο 10/4 μια οργανωμένη ομάδα εθνικιστών μαζί με ρατσιστές μαγαζάτορες επιτίθεται σε αφρικανούς μικροπωλητές που έχουν απλώσει την πραμάτεια τους στον πεζόδρομο της Ερμού. Γιατί;

Μέσα σε περιόδους κοινωνικής και οικονομικής κρίσης, όπου τα πάντα ισοπεδώνονται και η ανασφάλεια με τον φόβο θερίζουν τις γειτονιές βρίσκεται πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη ρατσιστικών/φασιστικών νοοτροπιών και συμπεριφορών. Η στοχοποίηση των μεταναστών ως το πλέον ευάλωτο κομμάτι της εργατικής τάξης εντείνεται μέρα με την μέρα. Και δεν είναι κάτι που εξελίσσεται φυσιολογικά: ο ρατσισμός είναι από τις κύριες ιδεολογίες της εξουσίας που γεννήθηκε με τον καπιταλισμό και θα πεθάνει μαζί με τον καπιταλισμό. Σε καιρούς κρίσης λοιπόν τα αφεντικά προκειμένου να σώσουν το τομάρι και τα πλούτη τους επικαλούνται την ανύπαρκτη εθνική ενότητα. Έτσι αφεντικά και δούλοι, φτωχοί και πλούσιοι ταυτίζονται στο όραμα του έθνους. Και σε αυτό συνεισφέρουν τα απόλυτα μήντια και παρακρατικές ρατσιστικές/φασιστικές οργανώσεις.

Εμείς από την πλευρά μας που αγωνιζόμαστε για αξιοπρέπεια και ελευθερία, για ισότητα και δικαιοσύνη, που αρνούμαστε να αναγνωρίσουμε το έθνος των αφεντικών, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στα πολυεθνικά μας αδέλφια. Έτσι λοιπόν 200 αλληλέγγυοι και μετανάστες πορεύθηκαν την Τρίτη 13/4 το απόγευμα στην Ερμού ως μια πρώτη κίνηση συλλογικής απάντησης. Οι δεκάδες Αφρικανοί μετανάστες που βρίσκονταν επικεφαλείς της πορείας δεν σταμάτησαν λεπτό να φωνάζουν «liberte – λευτεριά», και «one solution –revolution»…

ΤΑ ΕΘΝΗ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ. Η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ.

5. «Τι είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην ίδρυση μιας καινούργιας;»

(Μπέρτολ Μπρέχτ, Οπερέτα της Πεντάρας)

Ο Γιάννης Δημητράκης συνελήφθη τον Ιανουάριο του 2006, μετά τη ληστεία της εθνικής τράπεζας της οδού Σόλωνος στο κέντρο της Αθήνας. Μετά από ανταλλαγή πυρών, στην οποία ο ίδιος δε συμμετείχε, πέφτει βαριά τραυματισμένος, νοσηλεύεται για μεγάλο χρονικό διάστημα και στη συνέχεια προφυλακίζεται. Ενάμισυ χρόνο αργότερα θα δικαστεί και θα απαλλαχθεί από την πλειονότητα των κατηγοριών που του αποδίδονται, παρόλα αυτά θα καταδικαστεί σε 35ετή κάθειρξη, αφού θα κριθεί ένοχος για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση. Η καταδίκη του Γιάννη σε συνδυασμό με τις διατάξεις του τρομονόμου θα επιφέρουν: πρασαύξηση της ποινής, εκδίκαση χωρίς ενόρκους, υπό όρους απόλυση στα 4/5 αντί για 3/5 της ποινής...

Γύρω από τη σύλληψη του Γιάννη στήνενται θεαματικά για ακόμη μια φορά από τα ΜΜΕ, η ποινικοποίηση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου. Υποθέσεις επί υποθέσεων, σενάρια επί σεναρίων για διασυνδέσης του Γ. Δημητράκη με το κοινό ποινικό έγκλημα, για την ανύπαρκτη ομάδα «ληστές με τα μαύρα» στην οποία υποτίθεται συμμετείχε και ο Γιάννης. Όταν η τράπεζα κλέβει το λαό, όλα νόμιμα και καθαρά. Όταν ο λαός κλέβει τις τράπεζες μπαίνει φυλακή.

Λευτεριά στον αναρχικό Γιάννη Δημητράκη
Αλληλεγγύοι στους 3 καταζητούμενους για την ίδια υπόθεση.